

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

Συνδρομὴ ἑτησία προπληρωτέα

Διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ. χρ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης ἀριθ. 7
Πλατεῖα Συντάγματος.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτώ ἡμερῶν

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρόμηται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν καὶ παρὰ τὰ Βιβλιοπωλεῖα Βίλμπεργκ καὶ Ἑοτίας

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τῶν α' β' καὶ γ'. εἶναι εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν κυρία Κ α λ λ ι ρ ρ ὴ Π α ρ ρ ἑ ν.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ ἔξεν ἐπιστρέφονται.—Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολῆς δὲν εἶναι δεκτά.—Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι νὰ ἀποστέλλωσι γραμματοσήμον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ πρῶται τῶν Ἑλληνίδων πνευματικῶν μητέρες.—Φανή Χίλλ (μετ' εἰκόνας) (ὑπὸ κ. Καλλιότης Κινδύνη).—Ἡ ψυχὴ τῶν μυρμηκῶν (ὑπὸ κ. Ἐλένης Γεωργιάδου).—Ἡ ἀνάπτυξις τῶν κορασιῶν τοῦ λαοῦ (ὑπὸ κ. Πιπίνης Δ. Βαλώσση).—Ἡθὴ καὶ εἶδιμα παρὰ τοῖς Μικρασιατοῖς.—Ποικίλα.—Βιβλία.—Ἀλληλογραφία.—Συμβουλαί.—Συνταγαί.—Εἰδοποιήσεις.—Ἐπιφυλλίς.

Αἱ πρῶται τῶν Ἑλληνίδων πνευματικῶν ἀναμορφωτριά

Μετὰ τρομερὰν καταιγίδα, καθ' ἣν πάντα τὰ τῆς φύσεως στοιχεῖα εὐρίσκονται ἐν τρικυμιώδει καὶ ἐναγωνίῳ πάλῃ, καθ' ἣν καταμέλανα καὶ σκοτεινὰ νέφη καλύπτουσι τὸ ἀδχμαντοποικίλον στερέωμα, ἐπέρχεται βαθυκρόνον καὶ κατ' ὀλίγον γλυκεῖα ἡρεμία. Ὁ οὐρανὸς διασχίζει τοὺς ἐρεβώδεις πέπλους τοῦ καὶ ἀποκαλύπτει κατὰ διαστήματα φωτοβόλους καὶ λάμποντας ἀστέρας.

Μετὰ τὸν πολυτάραχον ἐπίσης ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἡμῶν ἀγῶνα ἀνεφάνησαν ἐξοχοί τινες καὶ μεγαλοφυεῖς γυναικες. Αὗται διὰ τῆς αἰγλης τῆς εὐφυίας τῶν κατηύγασαν τὸ πνεῦμα καὶ τὴν διάνοιαν τῶν πρώτων θυγατέρων τῆς μόλις ἀπελευθερωθείσης Ἑλλάδος. Πλὴν τὰ ἔτη ἐκεῖνα παρήλθον καὶ αἱ πρωταγωνίστριαί τοῦ πνεύματος ἐλησμονήθησαν.

Εὐγενής τις καὶ φιλόπατρις συνεργάτις ἡμῶν δικαιοτάτα πικρὸν περὶ τῆς λήθης καὶ ἐγκαταλείψεως ταύτης ἐξέφρασε παράπονον. Δικαιοτάτα ὑπεκίνησεν ἡμᾶς εἰς περισυλλογὴν πάντων τῶν ἱερῶν ἐκεῖνων λειψάνων καὶ εἰς τέλει μνημοσύνην εὐγνωμοσύνης καὶ σεβασμοῦ.

Εἰς ἐκπλήρωσιν τοῦ ὀραίου τούτου καὶ εὐγενοῦς καθήκοντος δὲν ἐπαρκούμεν δυστυχῶς ἡμεῖς μόναι. Ὅθεν ἐπεκαλέ-

σθημεν τὴν συμβολὴν τῶν Ἑλληνίδων ὅσαι διετέλεσαν μετὰ τῶν πνευματικῶν τούτων τοῦ Ἑλληνισμοῦ μητέρων εἰς σχέσιν τινὰ ἢ ὡς μαθήτρια ἢ συγγενεῖς, ἢ φίλαι. Ταύτας παρεκαλέσαμεν νὰ ἀποστέλλωσιν ἡμῖν βιογραφίας πλήρεις, ἢ σημειώσεις ἀναγομένας εἰς τὸν δημόσιον καὶ ἰδιωτικὸν βίον τῶν πρώτων τούτων τῶν Ἑλληνίδων ἀναμορφωτριῶν.

Παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν ὑπὸ τὸν εὐέθερον τῆς Ἑλλάδος οὐρανὸν ἀναλαθουσῶν τὸ ἔργον τῆς πνευματικῆς τοῦ γυναικείου φύλου ἀναμορφώσεως τάσσεται καὶ λεγεὼν ἄλλη ἡρωϊκώτερον ἴσως τούτων ἀγωνισαμένη. Εἶναι εὐγενεῖς τινες καὶ ἐπίλεκτοι ἱεραπόστολοι. Αὗται, ἐπὶ κινδύνῳ καὶ τῆς ἰδίας ζωῆς, ἐλάβανον ὑπὸ μάλης τὸν πενιχρὸν ὀδοιπορικὸν σάκκον των, ἀπεχαιρέτιζον τὸν ἐλεύθερον τῆς γενετέρας ἀέρα καὶ διεσκορπίζοντο ἀνὰ τὴν δούλην Ἑλλάδα, ἀνὰ τὴν βάρβαρον καὶ ἀγρίαν ἔτι τότε Ἀνατολήν. Ὅ,τι αὐταὶ αἰ ἀσμηοὶ καὶ ἀφανεῖς ἐπραξαν ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνισμοῦ δὲν ἐπραξαν βεβαίως μέχρι σήμερον οἱ πλείστοι τῶν διπλωματῶν ἡμῶν.

Καὶ πρὸς αὐτὰς λοιπὸν ἐν δάκρυ εὐγνωμοσύνης, μίαν σελίδα ἐν τῇ ἰστορία τῆς ἀθανασίας. Καὶ τούτων τὰς εἰκόνας καὶ βιογραφίας ζητοῦμεν παρὰ τῶν δυναμένων νὰ μᾶς τὰς προμηθεύσωσιν. Ὅπως εἰς αἰώναν αὐτῶν μνήμην θὰ ἀποτελέσωμεν πλούσιον

You most truly
Francis M. Hill

και ώραϊον λεύκωμα, μυροβόλον, πολύχρουν και άμάραντον στέφανον.

Εύτυχῆ ἀρχὴν ποιούμεναι σήμερον δημοσιεύμεν τὴν παρὰ τῆς κ. Καλλιόπης Κινδύνη ἀποσταλείσαν ἡμῖν βιογραφίαν τῆς αἰοδίδμου Φανῆς Χίλλ, πρώτης ἐν Ἀθήναις ἰδρυσάσης Ἑλληνικῶν Παρθεναγωγείων. Ταύτης παραθέτομεν καὶ τὴν εἰκόνα μετ' αὐτογράφου ὑπογραφῆς.

ΦΑΝΗ ΧΙΛΛ

Παρὰ τοῖς ὑπὲρ τοῦ ἀγῶνος καὶ τῆς ἀνακτήσεως τῆς ἐλευθερίας ἡμῶν διὰ τοῦ ζήφους ἀγωνισαμένους φιλέλλησιν ἴσης εὐγνωμοσύνης καὶ λατρείας εἰσὶν ἄξιοι καὶ οἱ μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς χώρας ἡμῶν εἰς βασιλείαν μετ' ἐνθέρου ζήλου καὶ ἀκρας ἀφοσιώσεως ἐργασθέντες ὑπὲρ τῆς διανοητικῆς μορφώσεως τῶν πατέρων ἡμῶν, ἐν μέσῳ τῶν καπιζόντων ἔτι ἐρειπίων καὶ παντοδαπῶν κινδύνων. Μεταξὺ τῶν εὐγενῶν τούτων ψυχῶν, αἵτινες καὶ πατρίδα καὶ πατρικὴν ἐστίαν καὶ πᾶν προσφιλὲς αὐταῖς κατέλιπον χάριν τοῦ ἱεροῦ αὐτῶν σκοποῦ, ἀναμνηρίστως ὑπέροχον ἢ μᾶλλον μοναδικὴν θέσιν κατέχει τὸ αἰοδίδμου ζεύγος Χίλλ!

Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασις εἶχεν ἀκουσθῆ ἀνὰ τὰ πέρατα τῆς ὑψηλίου. Καὶ τίς δὲν εἶχε συγκινηθῆ τότε; τίς δὲν εἶχε θαυμάσει τὴν ἐξοχὸν φιλοπατρίαν τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων καὶ τὸν ὑπερφυᾶ ἠρωϊσμὸν αὐτῶν; Τὸ σάλπισμα τῆς ἐπαναστάσεως ὅπου ἠκούσθη συνήρπασεν ἀμέσως τὰς καρδίας τῶν λαῶν καὶ πανταχοῦ μετὰ ζωηροῦ διαφέροντος παρηκολουθεῖτο ἢ ἄνισος καὶ λυσσώδης πάλη μεταξύ δεσπότη βαρβάρου καὶ λαοῦ εὐγενούς, εἰς τὸ στήθος τοῦ ὁποῦ δὲν εἶχον πνιγῆ οἱ ἱεροὶ παλμοὶ πρὸς ἀνάκτησιν τῆς ἐλευθερίας, καίτοι τετρακοσίων χρόνων βαρεῖα ἀλύτεις ἐπίεζον αὐτόν.

Μεταξὺ τῶν πρώτων συγκινηθέντων ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως ἦσαν καὶ τὰ εὐγενῆ τῆς Ἀμερικῆς τέκνα. Ταῦτα καὶ ἐμπράκτως ἠθέλησαν νὰ δώσωσι δείγματα τῆς ἀγάπης αὐτῶν πρὸς τὴν αἰματοβαφῆ καὶ ἐξηντημένην ἐκ τοῦ μακροῦ ἀγῶνος Ἑλλάδα. Διὸ μετὰ τὸ πέρας τοῦ πολέμου ἔσπευσαν ν' ἀποστείλωσι πρόσωπα ἐπιλεκτὰ καὶ διακεκριμένους ἀγωγῆς καὶ παιδείσεως, ὅπως διὰ τῆς ἠθικῆς αὐτῶν διαπλάσεως καὶ τῆς διανοητικῆς ἀναπτύξεως συντελέσωσιν εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῶν προγόνων ἡμῶν. Ἐλαχε δ' ὁ κληρὸς ἐπὶ τὸν αἰδέσιμον Χίλλ (*) καὶ τὴν ἐνάρετον καὶ εὐπαιδευτὸν σύζυγον αὐτοῦ, οἵτινες μετὰ χαρᾶς ἀπεδέξαντο τὴν ἱεράν ταύτην ἐντολήν.

Τὴν 24 Σεπτεμβρίου 1830 ἐγκατέλιπον τὴν γενέτειραν αὐτῶν πόλιν Νέαν Ὑόρκην καὶ κατήλθον εἰς τὴν Ἑλλάδα μετὰ τὴν πρόθεσιν νὰ ἐργασθῶσιν εἰς ἀνάπτυξιν καὶ ἠθικὴν μόρφωσιν τῶν μόλις ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ τῆς δουλείας ἀπελευθερωθεισῶν νεαρῶν Ἑλληνίδων. Οἱ Ἀμερικανοὶ ὡς καὶ πάντα τὰ πε-

(*) Ὁ αἰδέσιμος Ἰωάννης Χίλλ ἀνῆκεν εἰς μίαν τῶν καλλίστων οἰκογενειῶν τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἔσχε δὲ τὸ εὐτύχημα νὰ τύχῃ ὡς σύντροφον τοῦ βίου του τὴν χριστιανικώτατον ἀνταρθεῖσαν θυγατέρα τοῦ Ἰωάννου Μάλιγκαν (Mulligan), γόνου εὐγενούς οἰκογενείας τῆς Νέας Ὑόρκης. Οὗτος ἐχηρημάτισε γενικῶς π. 45 εἰς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἐν Ἑλλάδι κατὰ τὰ ἔτη 1845—1849. Ἐγεννήθη δὲ ἡ κ. Χίλλ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ τὴν 10 Ἰουλίου 1799 καὶ ὑπενδρεύθη τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1821.

πολιτισμένα ἔθνη πρώτιστον αὐτῶν μέλημα ἔχουσι τὴν γυναικεῖαν ἐκπαίδευσιν, ἔχοντες ὑπ' ὄψει ὅτι ἡ γυνὴ διαπλάττει τοὺς χρηστοὺς πολίτας!

Ἀφίκοντο λοιπὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸν Δεκέμβριον τοῦ ἰδίου ἔτους καὶ ἀπεβίβασθησαν τὸ πρῶτον εἰς Τήνον, ὅπου καὶ διεχείμασαν ἵνα ἐκμάθωσι τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ σκεφθῶσιν ἐριστικῶς περὶ τοῦ τίνι τρόπῳ ἰδύνατο κάλλιον νὰ ἐπιτύχωσι τοῦ σκοποῦ τῶν. Ὅποια ὄντως αὐταπάρνησις! Ἐγκαταλείπουσι πατρίδα, συγγενεῖς, ἀναπαύσεις, ἵνα ἐλθῶσιν εἰς χώραν ἔρημον καὶ ἐν μέσῳ παντοίων δυσχερειῶν καὶ στερήσεων, ἀφιερῶσιν δ' ὅλοψύχως εἰς τὸ ἱερόν καὶ γιγάντιον ἔργον, ὅπερ εἶχον ἀναλάβει. Εἰς Ἀθήνας ἐφθασαν τὸν Ἰούνιον τοῦ 1831. Κατὰ τὴν ἀποβίβασίν των δὲ εἰς Πειραιᾶ, ὅπως ἔρημον τότε, διενυκτέρευσαν ἐν τιμῇ σεσαθρωμένῳ παραπήγματι, ὅπου κεῖται νῦν τὸ καρνεῖον Ἰζελέπη καὶ τὴν ἐπομένην ἀνῆλθον εἰς Ἀθήνας.

Πλήρης τότε ἐπεκράτει ἐρημία ἐν τῷ ἄστει τῆς Παλλάδος καὶ οὐδεμία φωνὴ ἀνθρώπου ἠκούσθη καθ' ὅλον τὸ μεταξὺ Πειραιῶς καὶ Ἀθηνῶν διάστημα. Μόνον πένθιμος περὶ τὴν μεσημβρίαν ἢ προσευχὴ τοῦ Χωτζᾶ ἀντήχησεν ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν! Ὅποια δι' αὐτοὺς ἐκπληξίς καὶ θλιβερὰ ἐντύπωσις! Ἐπὶ τοῦ ἰσοστεροῦς ἄστεως, ἐφ' οὗ ἤκμασε καὶ ἔδρασε ὁ ζωηρότερος καὶ εὐφρόντερος λαὸς τῆς ὑψηλίου, ἐφ' οὗ συνελήφθησαν αἱ ὑφιπετέστεραι ἰδέαι καὶ ἐδημιουργήθησαν τὰ περιφανέστερα μνημεῖα τοῦ πνεύματος καὶ τῆς τέχνης, τὰ ἐπὶ τοσούτους αἰῶνας καταυγάζοντα τὴν ἀνθρωπίνην διάνοιαν, ἐπέπρωτο ν' ἀκουσθῆ ἡ βραγχώδης φωνὴ παχυλοῦ Χωτζᾶ, φωνὴ, ἣτις εἰς φρίκην θὰ ἐνέβαλλε καὶ αὐτὰ τὰ μάρμαρα τοῦ ἀθανάτου Παρθενῶνος!

Τὴν ἐπιούσαν τῆς ἀριζεύσεως των ἐξῆλθον ἀμέσως εἰς ἀναζήτησιν οἰκίας καταλλήλου διὰ σχολεῖον, ἀλλ' ἦτο ἄδύνατον νὰ εὐρεθῆ τοιαύτη ἐν Ἀθήναις ὅπως δὲ ἀκατάλληλος πρὸς τοῦτο ἦτο ἡ τουρκικὴ οἰκία, ἣν ὁ κ. Χίλλ εἶχεν ἐνεικιάσει πρότερον δι' ἰδίαν τῆς οἰκογενείας του χρῆσιν. Ἐπὶ τῇ ἑλλείψει ἐν τούτοις καταλληλοτέρας, ἡ κ. Χίλλ ἀπεφάσισε νὰ μεταβῆ εἰς αἰθουσᾶν σχολεῖου εὐρείᾳ, τινὰ ἀποθήκην τῶν τροφίμων τῆς οἰκίας τῆς. Πάχυτα κατεσκευάσθησαν θρανία ἐκ τῶν κιβωτίων, ἅτινα περιεῖχον τὰ ἐπιπλά των ἐπὶ ἀκατεργάστων δὲ τεμαχίων ξύλου ἐγγραφήν τὸ ἑλληνικὸν ἀλφάβητον. Εἰς τὰ ἐπιπλά ταῦτα προστεθῆ καὶ εἰς πῖναξ τοῦ Πεσταλότζη.

Ἰδοὺ πῶς ἐκ τῶν ἐνότων ἐτέθησαν αἱ πρώται βάσεις τοῦ πρώτου ἐν Ἑλλάδι Παρθεναγωγείου.

Εὐθὺς δὲ ἐγνωστοποίησαν τὴν κατάρτισιν τοῦ σχολεῖου εἰς τὰς πέριξ οἰκογενεάς, διψώσας τότε πνευματικὴν μάθησιν, καὶ ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ἐφοίτων τακτικῶς τριάκοντα ἐν ὄλῳ κοράσια. Πολλὰ ἦσαν αἱ παρουσιασθεῖσαι κατ' ἀρχὰς δυσκολίαι, ἀλλ' ἅπασαι ὑπερενικήθησαν διὰ τῆς ἀκάμπτου θελήσεως καὶ τῆς ἐν χριστιανικῇ πίστει ἐξ ὅλης ψυχῆς εἰς τὸ θεῖον αὐτῆς ἔργον ἀφοσιώσεως τῆς κ. Χίλλ. Ταχέως δὲ ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητριῶν ἤξανε καὶ ἡ κ. Χίλλ ἐκάστοτε ἦτο ἡναγκασμένη νὰ μετοικίξῃ εἰς τὰς εὐρυχωροτέρας οἰκίας ὁλονὲν ἐκ τῶν κτιζομένων.

Ἡμέραν τινὰ ὁ αἰοδίδμος Χίλλ ἀνέγνω μετ' ἐκπληξέως ἅμα καὶ εὐχαριστήσεως ἐν τινὶ ἀμερικανικῇ ἐκκλησιαστικῇ

ἐφημερίδι, ὅτι προσεφέρετο χρηματικὸν ποσὸν πρὸς ὄντινα ἤθελεν ἀναλάβει τὴν ἐν Ἑλλάδι ἀνέγερσιν σχολεῖου. Συνεννοεῖται μετὰ τῆς εὐεργετικῆς ἐκείνης ἐταιρείας, ἀγοράζει οἰκόπεδον παρὰ τῇ Πύλῃ τῆς Ἀγορᾶς καὶ τίθησι τὰ θεμέλια τῆς σχολῆς. Μετὰ πολλὰς ἐν τούτοις στενωχωρίας, ὡς ἐκ τῆς δυσχερείας τῆς συγκινητικῆς, εἰς ἀποστολὴν τῶν χρημάτων, ἐκτίσθη τὸ σχολεῖον, εἰς ὃ μετηνέχθησαν τὰ κοράσια τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1833.

Τῇ ἀόκνῳ φροντίδι τῆς ἀειμνήστου Χίλλ τὸ σχολεῖον προώδευε καταπληκτικῶς. Σὺν τῷ χρόνῳ δὲ αὕτη συνέλαβε τὴν λαμπρὰν ἰδέαν νὰ μορφώσῃ καὶ διδασκαλίσσας πρὸς τὸ γενικὸν τῆς Ἑλλάδος καλόν. Διὰ τοῦτο ἠτήσατο τὴν ἄρωγὴν φίλων τῆς ἐν Ἀμερικῇ, αἵτινες προθύμως παρέσχον τὴν συνδρομὴν των. Ἀλλὰ καὶ πάλιν νέα προέκυψαν προσκόμματα κατὰ τὴν ἀναζήτησιν εὐρυχωροτέρου οἰκοδομήματος. Τότε ἄγγλος τις, Charles Holt Bracebridge Esq, προσήνεγκε ποσὸν τι πρὸς ἀνέγερσιν καταλλήλου οἰκοδομῆς, ἣτις ἐνοικιάσθη παρὰ τῆς κ. Χίλλ. Ἡ οἰκοδομὴ, ἐν ἣ καὶ σήμερον ἔτι τὸ σχολεῖον, ἦτο ἔτοιμος τῷ 1835, ὅτε καὶ ἐγκατέστη ἡ κ. Χίλλ μετὰ τῶν καλλιτέρων μαθητριῶν, τῶν εἰς τὸ διδασκαλικὸν ἐπάγγελμα προωρισμένων. Ἐγραψε δὲ τότε εἰς Ἀμερικὴν καὶ ἦλθον ὡς βοηθοὶ αὐτῆς ἡ ἀδελφὴ τῆς δεσποινῆς Φρειδερίκα Μάλιγκαν καὶ ἡ δεσποινῆς Μαρία Βόλδουϊν, ἣτις καὶ ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐν τῇ Ἀγορᾷ σχολεῖου, τοῦ ὁποῦ αἱ μαθήτριαι ἐτύγχανον πρακτικωτέρας καὶ βιομηχανικῆς, ὡς τῶς εἶπειν, μορφώσεως. Τοιοῦτοτρόπως ὁ εὐγενὴς πόθος τῆς κ. Χίλλ ἐξεπληρώτο, τὸ δὲ σχολεῖον γλυκυτέρους ὁσημέραι ἀπέδιδε καρπούς. Ἐν τούτοις πρὸς πλείονα ὕλικὴν ἐξασφάλισιν τοῦ ἔργου τῆς ἀπεράσισεν ἡ ἰδία κ. Χίλλ τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1836, ἀψηφούσα πάντα κίνδυνον καὶ τὰς κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν πολλὰς δυσκολίας εἰς ἐπιχείρησιν μακρῶν ταξειδιῶν, νὰ μεταβῆ εἰς Ἀμερικὴν καὶ προσωπικῶς ἐξασφαλίσῃ τὰ ἀνγκαλιούντα τῆ σχολῆς αὐτῆς.

Εὐτυχῶς ἐπέτυχε τοῦ σκοποῦ τῆς διὰ τῶν ἀόκνων ἐνεργειῶν τῆς καὶ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ὃν κατώρθωσε νὰ ἐμπνεύσῃ τοῖς δυναμένοις νὰ συνεισφέρωσιν εἰς τὴν προαγωγὴν τοῦ θεοῦ αὐτῆς ἔργου.

Ἐπέστρεψε δὲ μετὰ ἐννέα μῆνας, ἦτοι τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1836. Τὸ αὐτὸ ἔτος ὁ βασιλεὺς Ὀθων εἰς ἐνδειξιν ἐκτιμῆσεως τῶν ἀρτύτων καὶ λίαν καρποφόρων ἀγῶνων τῆς αἰοδίδμου Χίλλ ἠδύοκησε ν' ἀποστείλῃ αὐτῇ ἐπιστολὴν ἀγγλιστὶ γεγραμμένην καὶ χρυσοῦν μετάλλιον, ἐφ' οὗ ἐπὶ τοῦ ἐνό: μὲν μέρους ἦτο ἡ προτομὴ τοῦ Ὀθωνος μετὰ τὰς λέξεις Ὁθων Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος, ἐπὶ τοῦ ἐτέρου δὲ στέφανος ἐκ δάφνης καὶ εἰς τὸ κέντρον αἱ λέξεις εἰς μνήμην.

Ὡς ἐκ τῶν πολλῶν ὁμως κόπων ἡ κ. Χίλλ ἠσθένησε βαρῶς πρὸς μεγάλην ἀνησυχίαν τοῦ συζύγου τῆς, ὅστις πρὸς ἀνακούφισιν τῆς πιστῆς αὐτοῦ συντρόφου μετεκαλέσατο ἐξ Ἀμερικῆς ἐτέραν βοηθόν, καὶ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1838 ἀφίκετο ἐνταῦθα ἡ ἀδελφὴ τῆς κ. Χίλλ, ἡ κατόπιν σύζυγος τοῦ φιλέλληνος καὶ καθηγητοῦ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ἡμῶν χρηματίσαντος Ἐδουάρδου Μάσσωνος.

Τῷ 1843 συνέστη ἡ Φιλεκαπαιδευτικὴ Ἐταιρεία πρὸς διὰδοσιν τῆς γυναικεῖας ἐκπαίδευσως. Ἡ κ. Χίλλ μετὰ τῆς χαρακτηριζούσης αὐτὴν αὐταπαρνήσεως καὶ προθυμίας με-

τεβίβασε τὴν ἕως τότε εἰς τὰς χεῖρας τῆς ἐμπεπιστευμένην πνευματικὴν παρακαταθήκην τῶν Ἑλληνίδων, τὸ ἐν Πλάκᾳ Παρθεναγωγεῖον τῆς πλήρες καὶ τέλειον εἰς τὴν Ἐταιρείαν ταύτην ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς κ. Μάνου. Πρὸς ἀναψυχὴν δὲ μετέβη μετὰ τοῦ συζύγου αὐτῆς εἰς Ἰταλίαν, ὅπου διέμειναν ἐπὶ τρεῖς μῆνας. Ὅτε δ' ἐπέστρεψαν εἰς Ἀθήνας, ἡ κ. Χίλλ ἀφιέρωσεν ὅλας αὐτῆς τὰς φροντίδας εἰς τὸ παρὰ τὴν Πύλῃν τῆς Ἀγορᾶς σχολεῖον μέχρι τοῦ 1853, ὅτε ἐπέστρεψεν ἐκ νέου εἰς τὸ ἐν τῇ Πλάκᾳ Παρθεναγωγεῖον, τῆς Ἐταιρείας μετακομισθεῖσης εἰς τὸ ἀνεγερθὲν Ἀρσάκειον. Τότε δὲ κατ' αἵτησιν πολλῶν γονέων περιωρίσθη τὸ Παρθεναγωγεῖον εἰς τὴν ἀνατροφὴν καὶ ἐκπαίδευσιν τῶν κορασιῶν τῶν ἀνωτάτων κοινωνικῶν τάξεων.

Ἐξηκολούθει δὲ νὰ λειτουργῇ καρποφόρος μέχρι τοῦ 1867, ὅτε ἡ κ. Χίλλ παρέδωκεν αὐτὸ εἰς τὰς κ. κ. Κεχαγιᾶ καὶ Χρηστομάνου, παλαιὰς αὐτῆς μαθητριάς καὶ ἀγλαοῦς καρποῦς τῶν πνευματικῶν αὐτῆς ἀγῶνων. Πάλιν ὁμως τῷ 1872, μετὰ τὴν ἐξ Ἀμερικῆς ἐπάνοδόν τῆς, ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἡδὴ ἰδίουσυντηρήτου Παρθεναγωγείου τῆς.

Ἐκτοτε τακτικῶς διηύθυνεν αὐτὸ ἡ αἰοδίδμος Χίλλ μέχρι τοῦ θανάτου αὐτῆς, βοηθουμένη ὑπὸ τῆς ἀνεψιᾶς τῆς δεσποινίδος Ἐλισάβετ Μάσσωνος, ἣτις, τῶν αὐτῶν ἀρχῶν καὶ τοῦ αὐτοῦ ζήλου ἐμπορομένη, ἐξακολούθει μέχρι τῆς σήμερον νὰ διεύθυνῃ τὸ κράτιστον τοῦτο τῶν ἐν Ἑλλάδι Παρθεναγωγείων.

Τὸ δὲ ἀρχικὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ σχολεῖον, ὑπὸ ἀμερικανικῆς ἐταιρείας συντηρούμενον, ἐξακολουθεῖ ἐπίσης νὰ λειτουργῇ ὑπὸ τὴν νουνεχῇ διεύθυνσιν τῆς δεσποινίδος Μιούαρ. Φοιτῶσι δ' εἰς αὐτὸ πλείονα τῶν πεντακοσίων ἀπόρων παιδιῶν.

Ἀξίον σημειώσεως εἶνε, ὅτι οἱ αἰοδίδμοι Χίλλ οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον ἀπεπειράθησαν νὰ προσηλυτίσωσιν, ὅπως δυστυχῶς ἄλλοι ἐπραξαν τοῦτο. Ἄλλως τε βήτη παραγγελία τῶν ἀρχιερέων τῆς ἐκκλησίας των ἦτο ν' ἀποφεύγασιν καὶ λόγοις καὶ ἔργοις τὸν προσηλυτισμὸν. Ἀναχωροῦντες διὰ τὴν Ἑλλάδα ἔλαβον τὴν ἐξῆς ἐντολήν: «Εἰσερχόμενοι εἰς ἀδελφικὴν ἐκκλησίαν, δέον νὰ μὴ ἐπιλανθάνωνται, ὅτι κύριος αὐτῶν προορισμὸς εἶνε νὰ παρέχωσιν μόνον κατὰ τὸ δυνατόν τὰ φῶτα, ἢ τινὰ ποτε εἶχον οὗτοι ἀρυσθῆ ἐκ ταύτης». Διὰ τοῦτο πάντοτε ἱερεῖς τῆς ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ καθηγηταὶ θεολόγοι ἐδίδασκον καὶ διδάσκουσι τὴν ἱεράν Κατήχησιν, τοῦ κ. καὶ τῆς κ. Χίλλ περιορισθέντων εἰς τὰ λοιπὰ ἱερά μαθήματα.

Τοιοῦτοτρόπως μέχρι βαθέος γήρατος ἐξηκολούθει ἐργαζομένη ἡ ἀειμνήστου Χίλλ μετ' ἐνθέρου ζήλου ὑπὲρ τῆς ἐν Ἑλλάδι ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς μορφώσεως τοῦ γυναικείου φύλου. Ἐπὲρ τὰ πενήντα ἔτη τῆς ζωῆς τῆς ἀφιέρωσεν εἰς τὸ θεῖον αὐτῆς ἔργον. Ἡ ἡλικία δὲν εἶχε ποσῶς καταβάλει τὰς διανοητικὰς αὐτῆς δυνάμεις. Διέμενεν ἀκαταπόνητος πνευματικῶς καὶ ἠθικῶς ἐργάτης μεθ' ὅλην τὴν ὑπὸ τοῦ χρόνου σωματικὴν αὐτῆς ἐξάντλησιν. Μέχρι τέλους τοῦ βίου τῆς ἐξηκολούθει νὰ διδάσκῃ τὸ ἱερόν μαθήμα καὶ νὰ εἶνε ἐνήμερος εἰς πάντα τὰ ἀφορῶντα τὸ σχολεῖον. Ἐκράτει τὴν ἀλληλογραφίαν ὅλην μέχρι δέκα πέντε ἡμερῶν πρὸ τοῦ θανάτου τῆς καὶ ἦτο ἀείποτε φαῖδρα καὶ προσηγὴς εἰς τοὺς ἐπισκεπτομένους αὐτὴν. Ἀπέβιωσε τῇ 24 Ἰουλίου 1884, δύο ἔτη ἐπιζήσασα τοῦ ἀγαπητοῦ αὐτῆς συζύγου.

Και ἐν τῷ ἰδιωτικῷ αὐτῆς βίῳ ἡ αἰμίμητος Φανή Χίλλ ἦτο πρότυπον χριστιανικῆς γυναίκας, πρότυπον συζύγου, ἀδελφῆς καὶ πνευματικῆς μητρός. Ἴδια μὲν τέκνα δὲν εἶχεν, ἡγάπα ὅμως ὡς φιλόστοργος μήτηρ τὰς μαθητριάς αὐτῆς. Καὶ τίς ἐξ ἡμῶν τῶν πολυπληθῶν αὐτῆς μαθητριῶν δύναται νὰ λησμονήσῃ τὴν ἀγάπην, μεθ' ἧς μᾶς ἀπέτεινε τὸν λόγον, τὸ διαφέρον, ὅπερ ἐδείκνυεν εἰς πᾶν τὸ ἀφορῶν ἡμᾶς;

Ὅπερ δ' ἴδια ἐφείλκυτε τὸν θαυμασμόν πρὸς τὴν αὐτίμον ταύτην γυναίκα, ἦτο ἡ πρὸς τὸν Θεὸν πίστις αὐτῆς. Πίστις ἀκράδαντος, βραθείας ἔχουσα τὰς ρίζας τῆς, ἦτο ὁ ἀστήρ, ὁ ὀδηγῶν αὐτὴν εἰς ἀπάσας τὰς δυσχερεῖς τοῦ βίου τῆς περιπτώσεις, καὶ δὲν ἦσαν ὀλίγαι αὗται. Ἐν τούτοις οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀμείβεσθαι ποτε. Τὰ πάντα ἐνεπιστεύετο εἰς τὸν οὐράνιον ἡμῶν Πατέρα, ὅστις οὐδέποτε ἐγκαταλείπει τοὺς ἐκλιπαροῦντας. Αὐτόν. Βαθειῶν ἐντύπων ἐνεποίησεν ἡμῖν ἡ ψυχικὴ αὐτῆς γαλήνη μετὰ τὴν κηδείαν τοῦ προσφιλοῦς αὐτῆς συντρόφου — γαλήνη, ἣτις οὐδὲν ἄλλο ἦτο ἢ ἀντανάκλασις τῆς πίστεως αὐτῆς. Μεθ' ὅποσης ἡμερίας μᾶς ὠμίλει περὶ τοῦ μεταστάντος, μεθ' οὗ ἐπὶ ἐξήκοντα ὅλα ἔτη ἐζήσε βίον χριστιανικόν, βίον, ὃν οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐσκόλασε νέφος, βίον μοναχικόν τῇ ἀληθείᾳ!

Ἡ κ. Χίλλ ἐθεώρει τὸν γάμον ἱερόν· ἐνόμιζε δέ, ὅτι οὐδὲν ἀνθρώπινον ἠδύνατο νὰ ἐπιφέρῃ τὴν διάλυσιν αὐτοῦ, καὶ ἐθεώρει ἐγκληματοῦσαν τὴν γυναίκα ἐκείνην, ἣτις ὑπανδρεύετο δευτέραν φορὰν ζῶντος τοῦ πρώτου αὐτῆς συζύγου. Ἐφρόνει δ' ὀρθότατα, ὅτι ὁ σπουδαιότερος λόγος τῶν διαζυγίων, ὑπὲρ πάσας τὰς οἰκογενειακὰς καὶ βιωτικὰς αἰτίας, ἦτο ἡ περὶ τὰ θεῖα ἀδικρορία τῶν πολλῶν καὶ ἡ παρὰ τοῖς γονεῦσιν ἔλλειψις φροντίδος περὶ χριστιανικῆς τῶν τέκνων τῶν μορφώσεως. Ὅθεν κύριον μέλημα τῆς κ. Χίλλ ἦτο ἡ χριστιανικὴ διάπλασις τῶν ἐμπειστημένων αὐτῇ τροφίμων. Ποσάκι δὲν μᾶς συνείκει ἀναπτύσσουσα ἡμῖν τὰ ἀγαθὰ τῆς πρὸς τὸν Θεὸν πίστεως! Ἴδου δὲ τί γράφει ὀλίγους μῆνας πρὸ τοῦ θανάτου αὐτῆς, ἐξ οὗ διαβλέπει τις τὴν πρὸς τὸν Θεὸν ἀκλόνητον πεποιθησίν τῆς, ἅμα δὲ καὶ τὸν διακαῆ πόθον τῆς, ὅπως ταχέως ἀκολουθήσῃ εἰς τὴν αἰωνιότητα τὸν προσφιλεῖ αὐτῆς σύζυγον.

«Ἐν Ἀθήναις, τῇ 2 Ἀπριλίου 1884.

«Ἡ ἡμέρα φθίνει — ἔρχεται ἡ ἑσπέρα καὶ ἡ νύξ καταφθάνει... αἱ ἐβδομάδες διαδέχονται ἀλλήλας, καὶ ταύτας οἱ μῆνες, καὶ οὐδεμία ἐλπίς μένει. Οὕτω δὲ θὰ ἐξακολουθῇ ἡμέχρι τέλους. Οὕτως ἠδὲ ἠδύνατο ὁ οὐράνιος Πατήρ μου καὶ ἐγὼ οὐδὲν προσθέω ἢ «Γεννηθήτω τὸ θέλημά σου» καὶ ὑποκύπτω εἰς τοῦτο. Ἀλλὰ τὸ σῶμα ἐξασθενεῖ ὀλονὲν καὶ ἡ ἡλίαν ποθητὴ δι' ἐμὲ πρόσκλησις δυνατὸν νὰ ἐπέλθῃ αἰφνιδίως ἐν μέσῃ νυκτὶ — ὄρθρου βαθέως... ἡ τὴν πρωΐαν. Πρέπει νὰ εἶμαι παρεσκευασμένη πρὸς τοῦτο. Χάρις δὲ εἰς τὴν πᾶντα ἐξελιγόνουσαν θυσίαν τοῦ Ἀρχιερέως ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Δικαίου, ἐγὼ ἡ ἀμαρτωλὴ, ὑπὸ Χάριτος πρὸς ἐμὴν ἐλπίζω νὰ εἰσέλθω εἰς τὰς οὐρανίους ἐκεῖνας μονάδας, ἃς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν ἔχει προετοιμάσει διὰ τοὺς ἀγαπῶντας Αὐτόν».

Ἦτο ἡ αἰμίμητος Φανή Χίλλ ἐλεήμων κατὰ τὴν χριστιανικὴν σημασίαν τῆς λέξεως. Πολλὰς οἰκογενεῖας περιέθαλπε καὶ νεάνιδας ἐξεπαίδευεν. Δὲν ἐπεζήτητε ἐπιδείξει, οὔτε

εὐχαριστίας. Ἐβόηθει τοὺς πάσχοντας κρυφίως, ἔκλαιε μετὰ τῶν κλαιόντων καὶ ἔχαιρε μετὰ τῶν χαιρόντων! Ὅποιον σπάνιον χριστιανικὸν παράδειγμα εἶναι ὁ βίος αὐτῆς εἰς ἡμᾶς ἴδια, αἰτίνες νύτυχάσαμεν νὰ εἰμεθα μαθητρίαί τῆς καὶ ὡς τέκνα ἡγαπήσαμεν αὐτήν. Ἐν γένει ὁ βίος αὐτῆς μᾶς υπενθυμίζει τοὺς ἀκολουθούσους στίχους τοῦ Longfellow:

Lives of great men all remind us
We can make our lives sublime
And, departing, leave behind us
Footprints on the sands of time;

Footprints, that perhaps another,
Sailing o'er life's solemn main,
A forlorn and shipwrecked brother
Seeing, shall take heart again.

(Ὁ βίος τῶν μεγάλων ὑπάρξεων ἐνδεικνύει ἡμῖν, ὅτι δυναμέθα νὰ καταστήσωμεν καὶ τὸν ἡμέτερον ἐπίσης ὑπέροχον ἀπερχόμενοι δὲ τοῦ κόσμου τούτου καταλείπουσιν ὀπισθεν αὐτῶν ἴχνη ἀνεξίτηλα — ἴχνη, εἰς ἃ προσβλέπων ὁ ἀπελπισ νηαγός, ὁ ἐπὶ τοῦ Ὠκεανοῦ τῆς ζωῆς φρικτῶς κλυδωνιζόμενος, ἀρύεται καὶ πάλιν θάρρος...)

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 14 Φεβρουαρίου 1890.

Καλλιόπη Α. Κινδύνη.

Η ΨΥΧΗ ΤΩΝ ΜΥΡΜΗΚΩΝ

IV

Παρὰ τοῖς μύρμηξιν ἡ δουλεία εὐρίσκεται εἰς μεγάλην ἐπίτασιν, καὶ τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς εἶναι καταπληκτικὰ. Ὡς ἐξευτελίζει καὶ ἀποχαυνοῖ τὸν ἄνθρωπον, ἀποχαυνοῖ καὶ τὸν μύρμηκα, δὲν ὑπάρχουσι δ' ἴσως ἄνθρωποι ἐκφυλισθέντες καὶ ἐξευτελισθέντες ὑπὸ τῆς παρ' αὐτοῖς ἐπικρατήσεως τῆς δουλείας τόσον, ὅσον οἱ ἐκ τῶν μυρμηκῶν *Στρογγυλόγραφοι καὶ Ἀμαζόνες* ἐπικαλούμενοι.

Δὲν πρέπει ἐν τούτοις νὰ συγχέωμεν τοὺς δούλους μὲ τὰ οἰκόσιτα παρὰ τοῖς μύρμηξι ζῷα. Ταῦτα ἀνήκουσιν εἰς διάφορα καὶ οἱ κύριοι τῶν εἰδῶν, ὅπως κατώτερα καὶ ἀτελέστερα, ἐνῶ οἱ δούλοι εἶναι ὅπως ὅμοιοι τῶν λοιπῶν μυρμηκῶν ὡς καὶ οἱ δούλοι τῶν ἀνθρώπων εἶναι φύσει ὅμοιοι πρὸς τοὺς κυρίους τῶν, διὰ τῆς βίας δὲ καὶ τῆς καταχρήσεως τῆς τοῦ ἰσχυροτέρου δυνάμεως ὑποδουλοῦνται. Οὐδὲν ἁμιόλιον πιστότερον εἰς τὴν μεγάλην δουλοθηρίαν ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς Ἀφρικῆς, ὅσον αἱ ἐκδρομαὶ τῶν μυρμηκῶν Ἀμαζόνων πρὸς ὑποδούλους ἀσθενεστέρων μυρμηκῶν. Μὲ μόνον τὴν διαφορὰν ὅτι οἱ ὑποδουλοῦντες ἄνθρωποι διασκορπίζονται εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀφρικῆς ὡς ἄγριοι, ἐνῶ στρατιῶν μυρμηκῶν, μεταβαίνουσα εἰς ἄγρην δούλων, εἶναι διωργανωμένη ὡσεὶ προέκειτο νὰ μεταβῇ εἰς τακτικὴν μάχην.

Ἴδου πῶς διηγείται ὁ σοφὸς Huber τοιαύτην ἐκδρομὴν τῶν μυρμηκῶν, ἣν παρηκολούθησεν εἰς τὰ περίχωρα τῆς Γενεύης τὴν 17ην Ἰουνίου τοῦ 1804. «Λεγεὼν Ἀμαζόνων ἐν τάξει καὶ στρατιωτικῇ πειθαρχίᾳ βαδίζουσα διὰ πυκνοτάτου κηποφράκτου εἰσέδυσεν εἰς ποιμνιοδοκίαν. Ἐβαινε μετὰ σπουδῆς, ἀποτελοῦσα πυκνὴν γραμμὴν ἐννέα δακτύλων μήκους καὶ τεσσάρων πλάτους, μέχρι οὗ ἐφθασεν εἰς θολωτὴν ἐκ χώματος μυρμηκοφωλεάν. Αἱ Ἀμαζόνες ἀνήλθον ἐπὶ τῆς

κορυφῆς αὐτῆς, ἐφ' ἧς ἡ ὀπὴ τῆς εἰσόδου, ἦν ἐφύλαττον μαῦροι μύρμηκες. Τινὲς τούτων ἀντικρύσαντες τὸν ἐχθρὸν ἐροφθησαν γενναίως κατὰ τῆς ἐμπροσθοφυλακῆς, ἐνῶ οἱ λοιποὶ ἔσπευσαν νὰ δώσωσι τὸ σημεῖον τοῦ κινδύνου εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς μυρμηκοφωλεᾶς.

Περίεργον τότε θέαμα ἐξετυλίχθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου. Ἀπὸ πάντων τῶν σημείων τῆς φωλεᾶς ἀνεπήδων ὀρηκτικοὶ μαῦροι μύρμηκες ἐπιτιθέμενοι μετ' ἀπογνώσεως κατὰ τῶν ἐπιδρομέων. Οὗτοι ἐπετάχονον τὸ βῆμα, ἀνήλθον δ' ὅλοι ἐπὶ τῆς φωλεᾶς πρὶν ἢ οἱ πολιορκούμενοι προφθάσωσι νὰ παραταχθῶσιν εἰς τὴν τακτικὴν μάχην. Ἐπετέθησαν ἄγριως κατὰ τῶν μαύρων μυρμηκῶν, οἵτινες ἠρωϊκώτατα ἐπάλασαν, μέχρι οὗ ἔπεσον σχεδὸν μέχρι τοῦ τελευταίου.

Τότε αἱ Ἀμαζόνες ἔθεσαν φρουρὰς εἰς πᾶσαν τῆς μυρμηκοφωλεᾶς εἰσοδόν, μεθ' ἧς καὶ ἤρξαντο σιάπτουσαι καὶ διανοίγουσαι ὁδὸν διὰ τῆς πλαγίας πλευρᾶς, ὀπισθεν καὶ εἰσέδυσαν εἰς τὰ ἐντὸς τῆς φωλεᾶς. Σημειωτέον ὅτι οὐδεμία τούτων εἰσέδυσεν διὰ τῶν ὑπαρχουσῶν θυρῶν καὶ διαδρόμων, φροβούμενη ἴσως ἐπικίνδυνον ἐκ τῶν ἐσω ἐπιθεσιν.

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἐφάνησαν ἐξερχόμενοι εἰς γραμμὴν καὶ ἐκάστη αὐτῶν φέρουσα ἀνὰ μίαν μαύρην νύμφην (ἔμβρυον). Ταύτας μεταφέρουσιν εἰς τὴν ἰδίαν φωλεάν, ταῖς ἀναθέτουσι τὴν ἀνατροφὴν τῶν εἰς ἀρχαίους δούλους καὶ προορίζουσιν εἰς πᾶσαν χονδροειδῆ ὑλικὴν ἐργασίαν. Οὐδέποτε οἱ μύρμηκες αἰχμαλωτίζουσιν ἐνήλικας ἢ ἀνεπτυγμένους μύρμηκας, διότι γνωρίζουσιν ὅτι οὐδὲ ὅπως ἐξοικειοῦνται οὗτοι ὡς μέχρι τινὸς ἐλεύθεροι εἰς δουλοπρεπῆ καὶ ἐργατικὸν βίον. Οἱ ἀνατρεφόμενοι ὅμως δούλοι γίνονται ἀριστοὶ καὶ ἀκμάστοι ἐργάται. Φροντίζουσι περὶ τῆς ἐκκολάσεως τῶν ὧν, εἶναι οἱ ἀρχιτέκτονες καὶ κτίσται τῆς φωλεᾶς, φροντίζουσι περὶ προμηθείας τροφίμων, καὶ συνάπτουσι μάχας πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν ἐκτεθηλυμένων κυρίων τῶν. Οὐδέποτε οἱ δούλοι οὗτοι ἐξάνιστανται κατὰ τῶν κυρίων τῶν, οἵτινες ἐν τούτοις οὐδεμίαν θὰ ἠδύνατο νὰ ἀντιτάξωσιν, ὡς ἐκ τῆς διαφθορᾶς ἢ ἐκφασίσεως, ἣν παρτυπάζει αὐτοῖς ὁ δουλικὸς τῶν ὑποτελῶν αὐτῶν βίος.

Ἀποκτηνοῦμενοι ὑπὸ τῆς ἀργίας, ἐξασθενεῖσι καὶ φυσικῶς, μέχρι οὗ αἱ κακίαι καὶ τὰ ἐλαττώματα, ἅτινα ὑπῆρξαν πάντοτε ἀχώριστοι ἀπὸ τῶν ἐπιβλαβῶν ἀριστοκρατικῶν τάξεων, μεταβάλλουσιν αὐτοῖς εἰς παραλελυμένα καὶ ἀνευ θελήσεως ὄντα, οὐδὲ ὅπως διακρινόμενα τῶν παρ' ἡμῖν ἀχρήστων καὶ ἐκπεφυλισμένων ἀριστοκρατικῶν. Ἡ πορεία τῆς καταπτώσεως καὶ ἐξαχρειώσεως ταύτης ἀποτελεῖ ἀξιόλογον μάθημα δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους.

Ἡ Ἀμαζὼν οὐδὲν ἄλλο γινώσκει ἢ τὴν πολεμικὴν τέχνην, καὶ ταύτην ἐν ὑστάτῃ ἀνάγκῃ. Εἶναι ὅμως ἐντελῶς ἀδαῆς πρὸς πᾶσαν ἄλλην ἐργασίαν ἐν τῷ καθημερινῷ βίῳ. Οὕτε οἰκοδομεῖ, οὔτε μεταβαίνει εἰς προμηθείας, οὔτε ἀνατρεφεί τα μικρά, οὔτε ἐργάζεται κατ' οἶκον, οὔτε νὰ φάγῃ ἔτι δύναται. Ὡς ἐκ τῆς ἐντελοῦς δ' ἀχρηστίας τῶν γυναικῶν κεραίων τῶν, τῶν ὀργάνων τούτων τῆς ἐργασίας καὶ μασσήσεως τῆς τροφῆς, αὗται ἐξασθενεῖσι καὶ χάνουσι τοὺς μικροὺς ὀδόντας τῶν. Ἐὰν δὲ ἡ δούλη δὲν σπεύσῃ νὰ τῇ φέρῃ τὴν τροφὴν εἰς τὸ στόμα, ἀποθνήσκει ὑπὸ τῆς αἰτίας. Ὅταν ἀλλάσσωσι φωλεάν, οἱ δούλοι φέρουσι τοὺς κυρίους ἐπὶ τῶν ὧμων. Ὁ Huber ἔκλεισε

τρεῖς κοίτας Ἀμαζόνες ἐντὸς ξυλίνου κυτίου, θέσας πλησίον αὐτῶν μέλι καὶ μικρὰς νύμφας. Τὴν πρώτην ἡμέραν ἐδοκίμασαν νὰ περιποιηθῶσι τὰς νύμφας, δὲν ἠδύναθησαν ὅμως νὰ γευθῶσι καὶ τὸ μέλι. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας αἱ πλείεσται τούτων ἦσαν νεκραί. Τότε εἰσῆγαγεν ἐν τῷ αὐτῷ κυτίῳ ἕνα μόνον μύρμηκα δούλον. Οὗτος ἔσωσε τὰς ὑπολειπομένας διὰ τῆς παροχῆς τροφῆς, ἐξεκόλαψε τὰ ἐν τοῖς ὧσις ἔμβρυα, ὠκοδόμησε φωλεάν, καὶ ἔσωσεν ὅλον αὐτὸν τὸν μυρμηκοπληθυσμὸν ἀπὸ βέβαιον θάνατον. Παρατηρητέον ὅτι καὶ παρὰ τοῖς μύρμηξιν οἱ δούλοι εἶναι μαῦροι ὡς καὶ παρ' ἡμῖν οἱ Ἀραβες.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀποδεικνύεται ὅτι οἱ μύρμηκες ὑπόκεινται, ὡς ἡμεῖς, εἰς κατάπτωσιν. Περαιτέρω θὰ ἀποδείξωμεν ὅτι ἔχουσιν ὡς οἱ ἄνθρωποι καὶ προοδευτικὰς τάσεις, καὶ ὅτι αἱ φάσεις τῆς προόδου καὶ τῆς ἀναπτύξεως τῶν εἶναι αἱ αὐταί, οἷαι καὶ παρ' ἡμῖν. Ἀνευρίσκει τις εἰς τὰς μυρμηκικὰς κοινωνίας τοὺς τύπους τῶν ἀνθρωπίνων κοινωνιῶν ἐν τῇ ἀρχηγόνῳ αὐτῶν καταστάσει. Ἀρχικῶς μὲν λαὸν διαιτώμενον διὰ τῆς θήρας. Ὑπερθεν αὐτοῦ ἐν τῇ πρώτῃ τοῦ πολιτισμοῦ βαθμίδι λαὸν νομαδικόν. Τούτοις ἔπονται οἱ γεωπόνοι, ἐνθα καὶ εὐρίσκειται μέχρι σήμερον ὁ μυρμηκοπολιτισμὸς.

Ἐλενη Γεωργιάδου.

Η ΑΝΑΠΤΥΞΙΣ ΤΩΝ ΚΟΡΑΣΙΩΝ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

«Δράξασθε παιδείας μὴ ποτε ὀργισθῆ Κύριος!» ἐφώνει πρὸ χιλιάδων ἐνιαυτῶν ὁ προφητᾶνὰξ Δαυὶδ, ὁ Θεόπνευστος ἐκεῖνος ποιητῆς, ὁ μόνος ἐξυμνήσας ἐξ ὅχως τὸν Δημιουργὸν τοῦ παντός καὶ τὰ ἔργα αὐτοῦ. Ἐπιστοποῖε οὕτω ὅτι διὰ μόνης τῆς παιδείας δύναται ὁ ἄνθρωπος νὰ κατανοήσῃ τὸ ὀρθόν, τὸ δίκαιον, τὸ ἀληθές, τὴν τελείαν ἀρετὴν, καὶ τὸν ἀποφύγη τὴν ὀργὴν τοῦ Κυρίου.

Ταύτην βεβαίως τὴν παραίνεσιν ἔχουσαι ὑπ' ὄψει αἱ σήμερον ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Συλλόγου «Παρνασσῶς» συνερχόμεναι Κυρίαὶ ἀναλαμβάνουσι τὸ δυσχερὲς μὲν, πλὴν λυσιτελὲς καὶ εὐχάριστον ἔργον τῆς συστάσεως τῆς «Σχολῆς τῆς Κυριακῆς τῶν ἀπόρων γυναικῶν καὶ κορασίων τοῦ λαοῦ». Εὐεργετικὴ καὶ θεάρεστος ἡ μέριμνα αὕτη ὑπὲρ τῆς τάξεως τῶν κορασίων ἐκεῖνων, τῶν στερουμένων τῶν μέσων πρὸς ἐκμάθησιν γραμμάτων, οὐ μὴ ἀλλὰ καὶ ἠθικῆς διαπλάσεως. Καὶ ἀληθῶς πῶς ἄλλως δύναται ἡ ἀμαθὴς τοῦ λαοῦ κόρη νὰ σκεφθῆ καὶ κρίνη περὶ τοῦ δικαίου, ἐὰν μὴ ἀποκτήτῃ στοιχειώδη τινὰ παιδείαν, θρησκευτικὴν ὑγιᾶ μόρφωσιν, δι' ἧν καὶ μόνων θέλει ἀντιληφθῆ ὅτι πατὴρ αὐτοῦ τοῦ δικαίου εἶναι ὁ Δημιουργὸς τοῦ παντός, μὲ τὰς ἐντολάς τοῦ ὁποῦ θὰ προσπαθήσῃ νὰ συμμορφωθῆ;

Τίς κόρη τοῦ λαοῦ θέλει δυναθῆ νὰ ἐννοήσῃ τὴν μεγάλην καὶ προαιώνιον ἀλήθειαν, ἐὰν μὴ καταυγαζομένη ὑπὸ τοῦ φωτός τῶν γραμμάτων κατορθώσῃ ἢ ἀποφύγη τὸ ἀπατηλὸν ψεῦδος, εἰς ὃ συνεχῶς ὑποπίπτει ἀμαθείας ἕνεκεν.

Διὰ τίνος δὲ ἄλλου μέσου δύναται νὰ ἐξασφαλίσῃ ἠθικὰ καὶ διὰ τὸ μέλλον τῆς κεφάλαια ἢ καθ' ὅλην τὴν ἐβδομάδα ἐργαζομένη ἀτυχὴς κόρη ἂν μὴ εὐχάριστος θυσίση 2-3 ὥρας προωρισμένας διὰ διασκέδασιν, εἰς φοίτησιν εἰς τὸ σχολεῖον τῆς Κυριακῆς!

Ἦτο καιρὸς νὰ μιμηθῶμεν τὸ παράδειγμα τῆς σοφῆς Γερμανίας, ἣτις ἐπιβάλλουσα ὑποχρεωτικὴν παιδείαν πρὸς

τάς γυναίκας πασών των κοινωνικών τάξεων, έμόρφωσε δι' αυτών άνδρας φιλοπάτριδας και προήχθη εις το επίζηλον σημειον, εις ο σήμερον εύρίσκειται.

Και η Έλβετία και η Γαλλία και η Άγγλία και η Δανία και πάντες οι πεπολιτισμένοι λαοί της Άμερικής όφείλουσι κατά πολυ την πρόδον και εθνικην ευημεριάν των εις τάς ύγιους μορφώσεως τυχούσας γυναίκας των.

Άς ακολουθήσωμεν τά ίχνη τούτων, και μέγα άναντιρρήτως θα προκύψη και ύπερ της οικογενείας και ύπερ της πατρίδος ήμων καλόν !

Ηπειόνα Δ. Βαλλώση, (Δικηγόρου).

ΉΑΚΕΙΜ ΒΑΛΑΒΑΝΗ ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΑ

Ότι η Μικρά Άσια όηρξεν η μήτηρ των εξοχιάτων της αρχαίας Έλλάδος άνδρων και γυναικών, ότι εν αυτή έτραφησαν και έγχαλοχηθήσαν οι πλείστοι των διδασκάλων της οικουμένης, τοις πάσι γνωστόν. Άλλά γνωστόν επίσης ότι άπασα εκείνη η γόνιμος και εύφοράτη χώρα από πολλών ήδη αίωνων διατελει ύπό τον Τουρκικόν άλυσοδέτος ζυγόν.

Μετά πάσης λοιπόν συγκινήσεως πάσα καρδιά ελληνική πάλλει προς πάν ό,τι άναφέρεται εις τον βίον, τά αισθήματα, τά ήθη και έθιμα του λαού τούτου ! Άφ' ης μάλιστα ό παρ' ημίν περι την μελέτην των Μικρασιατικών άφιερώσεως έκυστον κ. Ήωκείμ Βαλαβάνης διά των καλλίστων αναγνωσμάτων του εν τω Φιλολογικω Συλλόγω «Παρνασσός» τόσα πεκαλύφεν ύμνιν ώρκια, εύγενή και εθνικώτατα των λαών εκείνων αισθήματα, έγένετο μάλλον έπαισθητή η άνάγκη βαθυτέρας έγκύψεως και μελέτης των παρὰ τοις Μικρασιανούς πραγμάτων. Τήν άνάγκην ταύτην αναπληροί αυτός ούτος ο κ. Ήωκείμ Βαλαβάνης διά της ύπό τον τίτλον Μικρασιατικά ή δημοσιεύσεως του συγγράμματός του, ού τά περιεχόμενα δημοσιεύσμεν.

Α' Η Καμπάνη του χωριού μου—Β' Μία περι του άγιου Άμφιλοίου παρόσις.—Γ' Τό Άραβάνιον.—Δ' Τό άποροδόκητον μέλλον η εις ήγεμών της Βλαχίας.—Ε' Η άλληλογραφία παρὰ τοις Μικρασιανούς.—ΣΤ' Άραβών και γάμος εν Ήκονίω.—Ζ' Σκέψεις Μικρασιάνου περι της εν Τήνω πηνήγυρος.—Η' Ό άπολιθωθείς ποιμήν.—Θ' Περι Ήκονίου.—Ι' Ό Άνθρωπος και ο Δείων.—ΙΑ' Ό Άγιος Βασίλειος.—ΙΒ' Μεταλλείον του Ταύρου.—ΙΓ' Ό Νασρεδδίν Χωτζας.—ΙΔ' Σελίδες εκ του οικογενειακού βίου των εν Μικρῶ Άσία Έλλήνων.—ΙΕ' Η Άηθά.—ΙΣΤ' Οι Συνεταριζόμενοι.—ΙΖ' Από Ήκονίου εις Κωνσταντινούπολιν.—ΙΗ' Μενδρεσίδες και Σοφάδες.—ΙΘ' Οι σεισμοί κατά τους Άσιανούς.—Κ' Ήπιστολαί δούλου Έλληνος.

ΠΕΡΙΚΟΠΑΙ ΕΚ ΤΟΥ «ΒΙΟΥ ΤΩΝ ΕΝ ΜΙΚΡΑ-ΑΣΙΑ ΕΛΛΗΝΩΝ»

Κατά ταύτα, η μνηστή κρύπτεται ούχι μόνον από των όμμάτων του μέλλοντος συζύγου, αλλά και των στενωτάτων αυτού συγγενών. Όπου νομίζει ότι θα εύρίσκηται ο μνηστήρ, δέν ύπάγει η μνηστή, αλλά και αν ύπάγη ποτέ και έλλη κατόπιν εκείνος, αυτοστιγμει καταβιβάζει την καλύπτραν επί του προσώπου και κρύπτεται όπισθεν των κορασιών, η όπου άλλαχού δυνηθή. Έάν εν τιμι διασκεδάσει έξαπίνης καταλάβη αυτην ο άπηνως πλέον καταδιώκων αυτην μνηστήρ χορεύουσαν, ρίπτει κατά γης τά κοχλιάρια, άτινα συγκρούει, ως έπομεν, κατά τον χορόν, και τρέπεται εις άτακτον φυγήν. Όταν ο μνηστήρ η η μήτηρ η ο πατήρ η ο αδελφός αυτού έπισκέπτηται τον οίκον της μνηστής, η μεμνηστευμένη κόρη κρύπτεται από των όμμάτων αυτών αυτη όμως δύναται να βλέπη χωρίς να βλέπηται. Μόνον όταν ήται εν μικρῶ ηλικία αδελφός τις η άφδελή του μνηστήρος, παρουσιάζεται η μνηστή και περιποιείται αυτούς ώσει προέκειτο περι αυτού του φίλου προσώπου.

Πέρσης ποιητής λέγει ότι ο άνήρ άνευ της γυναικός δέν είναι όν τέλειον, είναι το ήμισυ του ανθρώπου, ως ούδὲ η γυνή άνευ του άνδρός. Έκαστον τέλειον άνθρωπον παριστᾶ εν τω ούρανῳ μήλον τι, όπερ ο Δημιουργός διχοτομει, ρίπτει δε εις το άπειρον άμφοτέρα τά τεμάχια. Επί χρόνον πολύν περιστρέφονται εν τω κενῳ, ζητούντα να εύρωσι το έαυτών ήμισυ εκαστον. Κατά την φροάν του χρόνου συναντώνται μετά πολλών ήμίσεων, προσεγγίζουσιν άλληλα, νομίζουσιν ότι εύρον το ποθούμενον ήμισυ, βλέπουσιν ότι ήπατήθησαν άμφοτερα και διασπώνται άφίνοντα φρικώδη άλγους κραυγήν. Έντευθεν η εν τω κόσμῳ παρατηρουμένη εν πολλοίς δυσαρμονία του συζυγικού βίου.

Η ένδυμασία των Έλληνιδών της Μικράς Άσίας είναι άφελεστατη, ποδήρης, όμοια περίπου προς την των Έλευσινίων γυναικών, κοσμήματα δε όλίγα φλωρία εις το μέτωπον και χρυσούν τι κόσμημα περι τον λαμόν, και των πλουσιωτέρων και μακρά σειρά φλωρίων από του τραχήλου έξαρτωμένη και μέχρι του όμφαλου κατερχομένη την δε κόμην, την πλουσιάν, την άφθονον, την όνειρώδη διά τάς γυναίκας της Ευρώπης κόμην από αίωνων πλέκουσιν εις μικρούς πλοκάμους, ούς συνδέουσι διά δύο-τριών σειρών φλωρίων. Μη δε νομίση τις ότι αι Έλληνίδες της Ανατολής, φέρουσαι τοσοϋτον πλοϋτον περι το σώμα, είναι παραδεδομένα εις την σπατάλην. Σκέπτονται μακρότερον, και κατά τουτο ίσως είναι έσφαλμένη η τουρκικη παροιμία, η λέγουσα εν γένει περι της γυναικός, ην θεωρουσιν, ως γνωστόν, οι Τούρκοι περι κατώτερον του άνδρός πλάσμα, Μακρὰ μαλλιά και κοτή γνάσι.

Αί γυναίκες της Ανατολής φοβούνται πολυ το μέλλον, διότι το πλείστον μέρος του βίου των οι συζυγοι αυτών διέρχονται εν τῇ ξένη και, άγνοούσαι τί άπεικταίον δύναται να συμβη, περιορίζονται εις κοσμήματα τοιαύτα, τά όποια είναι πάντα παράδες. Διότι, αν έλλη χρόνος δύστυτος και χρόνος δυσευχισμένος, έχουσα η χήρα τά φλωρία εκείνα, άτινα εν τῇ ευδαιμονία αυτης εκόσμουον το στήθος, το μέτωπον και την κόμην της, δύναται να ζήση επί χρόνον άρκετόν, μέχρι ού ευοιωνότερον ανατείλη και δι' αυτην το μέλλον

ΠΟΙΚΙΛΑ

Γυναίκες ιατροί φιλόανθρωποι. Συνέστη κατ' αυτας έπιτροπή κυριών ιατρών εν Φιλαδέλφεια. Τά μέλη της έπιτροπής ταύτης ανέλαβον να παρέχουσι τάς ιατρικας αυτών συμβουλάς δωρεάν εις πᾶσαν γυναίκα διά της εργασίας της ζωσας, προφέρουσαι αυταίς και τά κατάλληλα φάρμακα.

Κατά των μεθύσεων γυναικών. Έν Άγγλία όχι μόνον αι γυναίκες του λαού, αλλά και αυταί αι άριστοκράτιδες έτι επιδίδονται μετ' άσυγκρατήτου μανίας εις την μέθην. Προς τον σκοπόν τουτον ιδρύθη ύπό έπιστημόνων και εύγενών κυριών νοσοκομείον, εν ω θα κλείωνται και υποβάλλωνται εις αντιδοτικην δίαιταν πάσαι αι εύποροι και καλής τάξεως γυναίκες, αι επιδιδόμεναι εις την μέθην. Το άφθρον, το όρίζον τά κατά το μέτρον τουτο, καταλήγει ως έξης : η άστυνομία μεριμνᾶ μόνον και συνθηρολκει ανα τάς όδους τάς πτωχάς μεθύσους του λαού γυναίκας, ενώ ούδὲς φροντίζει περι των εύπόρων, άτινες παρέχουσι το τρομερόν θεάμα του έπονειδίστου παραδειγματός των εις τε τά άνήλικα τέκνα των και τάς ύπερμετράς των.

Γυνή λοχαγός εν Ούγγαρία. Το σωματοειόν των Απομάχων εν Ραββ της Ούγγαρίας έώρτασε κατ' αυτας διά μεγαλοπρεπούς τελετής και συμποσίου την έπέτειον της ένδξου νίκης του 1849. Μεταξυ των μετασχόντων διεκρίνετο γυνή τις φέρουσα στολήν άπομάχου λοχαγού μετά παρασήμων. Ένομαζέται Ήουλία Πάχ και

ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Πρώτοι Στίχοι. Οι πρώτοι αυτοί στίχοι του μακρού ποιητού κ. Δημητρίου Π. Ταγκοπούλου ένεποίησαν άσθησιν, άνεγνωθήσαν μετ' ευχαριστήσεως ύπό πολλών. Άποτεινόμεν λοιπόν θερμότατα τά συγχαρητήρια μας προς τον νέον άοιδόν.

ΑΔΑΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Κ. Π. Μάλα τ α ν. Η διατριβή σας έχει καλές ιδέας, αλλά και το φοβερόν της ασυναρτησίας και ασυνεπείας έλάττωμα. Επί του παρόντος περιορίσθητε εις μεταφράσεις.—Καν Θ. Μ. Κάϊρο ν. Ένεγράφησαν. Τεύχη άπεστάλησαν. Έγγαμις ναι, άλλ' όχι μήτηρ. Ό καλλίτερος διδάκκαλος είναι η τακτική και κανονική μελέτη. Σας συνιστώμεν εν τούτοις να προβαίνητε από των άπλουστέρων εις τά ύψηλότερα.—Καν Ε. Μ. Κ)πολιν. Έλήφθη. Πολυ μακρόν. Περίοδοι ατελεύτητοι. Η άναγνώστρια δέν εύρίσκει κайρόν να άνυπνεύσῃ. Έπειτα φοβερός βυζαντινισμός, ένα μη έπωμεν σχολαστικισμός.—Κας και Κους Σ. Κ. Γαύρι ο ν. Ζ. Α. Κέρκ ο ν. Ού. Α. Κ. Σαμ α ν ο ύ τ, Ι. Κ. Η α λ μ α ν, Χ. Π. Μι τ ο λ η ν η ν, Φ. Ν. Δ. Θ ή ρ α ν, Η. Ι. Π. Β ω λ ο ν. Χρήματα έλήφθησαν. Ένεγράφητε. Συμμορφούμεθα όδηγίαι σας.

Κον Ι. Χ. Γ. Μεσολόγγιον. Η πρώτη εξ Άθωνών έπιστολή σας έλήφθη μετὰ του αντίτιμου Ιστορ. Γυναικός. Τεύχη εκδιδόντα άπεστάλησαν ήδη. Τά δεύτερον άποσταλέντα χρήματα είναι εις την διάθεσιν σας.—Κον Ι. Μ. Βραϊλιν. Ου δημοσιεύη εύχαριστως, αλλά μετ' άνχηλαίων τινών τροποποίησεων.—Κον Ν. Γ. Κ)πολιν. Έλήφθησαν 2 λρ. Τουρκίας. Έυχαριστούμεν.—Κον Σπ. Δρ. Ούζν. Άνέτιμον δύο συνδρομών έλήφθη. Έυχαριστούμεν.—Καν Α. Μ. Α θ ή ν α ς. Βεβαίως και άγιών, αλλά πάντα ταύτα περιληπτικώτατα.—Κον Δ. Μ. Χό ο ν. Χρήματα έλήφθησαν. Β' τεύχη Ιστορίας Γυναικός άπεστάλησαν. Γράφομεν.—Καν Ε. Π. Η ε ι ρ χ ι ά. Σας εύχαριστούμεν δι' ένθουσιώδεις κρίσεις. Άδυνατούμεν δημοσιεύσαι εις την «Έφημερίδα των Κυριών». Κρατούμεν εν τούτοις την διατριβήν ως πολύτιμον κειμήλιον.—Καν Μ. Β. Γι ού ρ γ ε β ο ν. Περικαλύμματα των παρελθόντων και του λήγοντος έτους υπάρχουνι χουστ' τιμῶνται δε φρ. χρ 3 εκαστον.—Καν Ε. Στ. Β έ γ χ α. Έλήφθησαν. Μυριάς εύχαριστίας. Συμμορφούμεθα όδηγίαι σας. Γράφομεν.—Κον Ι. Δ. Στ ε ν ή μ α χ ο ν. Χρήματα έλήφθησαν. Έυχαριστούμεν.—Καν Άγγ. Κ. Ά ν δ ρ ο ν. Δέν υπάρχει λόγος δι' εύχαριστίας Γράφομεν.—Κον Σ. Τ. Ε. Τ ο ύ ρ ο Μ α γ ο υ ρ έ λ ι ο ν. Έλήφθη έπιστολή σας. Σήμερον δε και φοροτυπική. Συμμορφούμεθα όδηγίαι σας. Έυχαριστούμεν θε μόντα.—Καν Ε. Ζ. Κ)πο λ ι ν. Δέν έγραψαμεν ήμεις περι distinguished, άλλ' ουτε δημοσιεύσαμεν την εν λόγῳ διατριβήν. Σας στέλλομεν τον χαριτωμένον Ρω μ η ο ν

έγενηθή τῷ 1830. Άνετρεφετο εν Βιέννη, κατά την επανόστασιν του 1848, και ην έλαβε μέρος μεταξύ των νοσοκόμων. Μη άρεσκομένη εν τούτοις εις το στάσιον τουτο περιεβλήθη στολήν στρατιώτου, ηκολούθησε τους έθελοντάς εις Ραββ και εκεί έλαβε μέρος εις έννέκ μάχης. Έν Καπάνη συνέλαβεν αιχμηκώτους δύο θωρακοφόρους, και ώνομάστη άνθυπισπιστής διά το κατορθώμα της τουτο. Άλλοτε πάλιν ήχηκλώτισεν όλόκληρον καρδάχιον μεταφέρον τροφίμα εις τά έχληριάν στρατόπεδον. Τότε θμως συνελήφθη αιχμηκώτος και διήλθε μήνικιν εν τῇ φυλακῇ του Άραβ. Εύθως ως ήλευθέρωθη προσέβήθη εις λοχαγόν, μετά τ' τέλος δε του πολέμου άποσυρέϊετα του στρατού έννομφεύη. Σήμερον είναι ήδη γραικα και ζή παρὰ τῷ υϊῷ αυτης εν Πέστη.

Ό τ ά φ ο ς τ ῆ ς Ή ο υ λ ι έ τ τ α ς. Ό Ρωμικός και η Ήουλιέττα είναι βεβαίως εν των ώραιοτάτων και ιδανικωτάτων έργων του δαιμονίου Σαιζπήρου. Δέν υπάρχει, φρονούμεν, Άνθρωπος μη θυμιάσας έν ούχί επί της σκηνης, αλλά τουλάχιστον εξ άναγνώσεως το άριστοέργου τουτο του Άγγλου ποιητού. Μία των εν Άγγλία αντιποικριτιών έπισκεφείσα εν Βερώνη τον σωζόμενον τάφον της δυστυχούς Ήουλιέττας γράφει ήμίν : Μία των πρωτίστων μου φροντίων ήτο να έπισκεφθῶ τον τάφον της Ήουλιέττας του Σαιζπήρου. Ό τάφος ούτος μεταβλήθεις εις έρείπια εύρίσκειται εις παλαιόν τι μοναστήριον των Φραγκισκανών, εις το βάθος του κήπου κεκορμημένος σχεδόν υπό πλουσίαν άνθιδενδράδα. Σχηματίζει λιθίνην λεκάνην, περι την όποιαν κείναι συντετριμέναι μικρά μακράρινοι στῆλαι. Τά φάνωμα τουτο είναι πλήρες έπισκεπητιών των κατὰ κειρούς έπισκεφθέντων τον τάφον. Στέφανος εξ άποφυλλισθέντων άνθων άναρτᾶται από του τοίχου. Επί του στεφάνου τουτου είναι προσημοσμένοι έπισκεπητιον της κ. Ταλμύ. Σαιζπήρου τελευταίος έπιγόνου του έόχου ποιητού. Παρά τον στεφάνον τουτον ύπάρχει ειικών κατὰ το ήμισυ κατεστραμμένη έσρέως, Αζυρηντιου του προσκευεύσαντος της έρωτας των δύο νέων. Άγωνία φαίνεται ζωγχοριζομένη επί του προσώπου του άτυχού του Ήύδιστου λειτουργού διά τον ακούσιον θάνατον των δύο νέων. Κατά τάς παραδόσεις μόνη η Ήουλιέττα είναι τεθνηκμένη εν τῷ τάφῳ τουτο, ενώ ο Ρωμικός έτάφη εν Μαντούαν.

ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗΣ

Τό πρακτικώτατον τουτο και εύεργετικόν διά πᾶσαν Έλληνίδα κόρην σχολείον της κοπτικής και ραπτικής ήρξάτο έργαζόμενον. Έντός όλίγου δε θα φανώσι τά εύεργετικά αυτου διά πᾶσαν οικογένειαν αποτελέσματα.

Η κ. Μπενάτσορ διελθόντρια αυτου διδάσκει τά θεωρητικά και πρακτικά της κνήματα μετά μεσημβριαν. Κείται επί της όδοϋ Εύαγγελιστρίας παρὰ την Ρόμβην.

47 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 47 ΕΝΕΔΡΑ

Η Κλαυδίνη εν τούτοι; δέν είχε ποσώς φανῆ, ίνα έπισκεφθῇ την αδελφήν της, και ο πτωχός πάσχων άπεφάσισε να έρωτήσῃ την Λουκιανήν περι του αίτίου της άπομακρόνσεως της αδελφῆς της.

—Είναι κακοδιάθετος, ειπεν εκείνη άδιαφόρος. Ό Γεώργιος, άναπολῶν την προσφιλή της καρδιάς του, άπεφάσισε με όλην την άδυναμίαν και την φυσικην εξάντλησιν του να μεταβῇ εις τάς Βερναδέττας και λάβῃ πληροφορίας περι της καταστάσεως της υγείας της Κλαυδίνης. Η έκπληξις του ύπερξε μεγάλη, οτε ειδεν αυτην υγιᾶ, άνθηράν, χαρίεσαν ως πάντοτε. Την ήρώτησε διατί δέν ήρχετο πλέον εις έπίσκεψιν της αδελφῆς της, χωρίς εν τούτοις ούδεμίαν να λάβῃ δικαιολογητικην άπάντησιν. Ό πάσχων συνέλαβεν ύπονοιαν.

Έπιτρέψας εις το έργοστάσιον έγνωρίσεν εις τον αδελφόν του τά κατά την ψυχρότητα της Λουκιανῆς και Κλαυδίνης. —Κάτι συμβαίνει, προσέθηκεν ο πάσχων. Μοι φαίνεται ότι η νεωτέρα αδελφή εζήτησε να άπομακρόνη από σου την Λουκιανήν και έντευθεν η ψυχρότης των.

—Τί με μέλει, αφού η Λουκιανή με αγαπᾶ ; —Ναι, αλλά τί ύποπτεύεται ίσως η Κλαυδίνη, δια να

προσπαθῇ να έμποδίσῃ τον μετα της αδελφῆς της γάμον σου; Αί σκέψεις αυται ένέβαλον εις άνησυχίας τον Μουμάγερ. Κατά το διάστημα της ήμέρας ήρώτησε την Λουκιανήν περι του αίτίου, όπερ εκράτει μακράν αυτης την Κλαυδίνην.

—Είναι άσθενής, άπάντησεν η Λουκιανή. —Πρός τί να ψεύδεσαι ; Γνωρίζω ότι η υγεία της είναι έξαισία.

Η Λουκιανή κατένευσε τους όφθαλμούς. —Ηθελε να με άπομακρόνη από σου, ειπε δειλιώσα.

—Διατί, ειπεν εκείνος συνοφροούμενος.

—Τό άγνοώ.

—Τί σε μέλει, δέν είναι βεβαίως κηδεμών σου. Ό πόλεμος όσον ούπω τελειώνει και ο γάμος μας, Λουκιανή όσον ούπω γίνεται.

Μετὰ μεσημβριαν της αυτης ήμέρας άνθρωπός τις άγνωστος τῷ Μουμάγερ έπαρουσιάσθη εις το έργοστάσιον. Ητο ένδεδυμένος ως έργατης ξυλουργός, με έσδυμα εκ καφερόου βελούδου, με πάλιν εκ δέρματος, οστις εκάλυπτε και αυτούς τους όφθαλμούς του. Ό Μουμάγερ έξερχόμενος του δωματίου του κατ' εκείνην την στιγμήν άντιμετώπισε τον νεοελθόντα.

—Ποιος είσθε και τί θέλετε ; ήρώτησεν εν σπουδή. Έάν ζητήτε βοήθειαν, έρχεσθε εις άκατάλληλον στιγμήν. Είμαι χωρίς λεπτόν.

—Άλλά δέν ζητώ έλεημοσύνην, άντειπεν ο Κουράνθος, δν οι άναγνώσταί μας έμάντευσαν ύπό το ξυλουργικόν του ένδυμα. Πλησίον σας, έδώ εις τον οίκον σας, μένει η Λουκιανή, η κόρη του καταδικασθέντος εις θάνατον Δοριάτ, εις την

ὅστις ἰκανοποιεῖ πληρέστατα πάσας τὰς ἀπαιτήσεις σας. — Καν Κλ. Α. L a n j a n n e. Γράψατέ μας διευθύνσιν σας. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν· δὲν δυνάμεθα νὰ πράξωμεν ἄλλως. Τὸ φύλλον μας δὲν εἶναι πολιτικόν, οὔτε φρονούμεν ὅτι πρέπει νὰ ἀνυμνήσῃ εἰς πολιτικά ζητήματα. — Καν Δ. Μ. Σ ὕ ρ ο ν. Βεβαίως τὸ περὶ Ἀθηναίων γυναικῶν. Ἐὰν εἴχομεν, καὶ στιγμὰς μόνον, ἔστω ἐλευθέρως, θὰ τὸ ἐπράττομεν εὐχαρίστως. — Κας Α. Κ. Π ὕ ρ ο ν, Ε. Ν. Κ ἄ ῖ ρ ο ν, Εἰ. Δ. Α ὕ ρ ο ν, Β. Οἰ. Μ ἔ γ α ρ α, Στ. Π. Α ἴ ν ο ν, Κ. Κ. Σ μ ὕ ρ ο ν. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Συμμορφώμεθα ὀδηγίαις σας. — Καν Μ. Μ. Ἀ θ ῆ ν α ς. Ἄφου εἴσθε τόσον ἐνθουσιασμένη μετὰ τὰς Κινέζας, φροντίσατε νὰ τὰς γνωρίσητε πρὸς πολλούς. Εἶναι ὁ ὠραιότερος τρόπος νὰ δείξητε τὸν ἐνθουσιασμόν σας.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Ζωμός τῆς στιγμῆς. Συμβαίνει πολλάκις νὰ μὴ ἔχητε κρέας κατάλληλον γιὰ ζωμόν, ἢ ὥρα νὰ εἶναι προκεχωρημένη, καὶ οἱ περὶ ὧν νὰ ἀπαιτῶσι τὴν τακτικὴν καθ' ἑκάστην τοῦ ζωμοῦ δόσιν. Λαμβάνετε ὀλίγην φαρίναν, ἣν μόνην κοκκινίζετε ἐντὸς χύτρας. Μετὰ ταῦτα προσθέτετε γάλα ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ ἀνυμνίγούσα πάντοτε, ἀρκετὸν πρὸς τὰς δόσεις τοῦ ζωμοῦ. οὐ ἔχετε ἀνάγκην. Ψήνεται τὴν φαρίναν μετὰ τοῦ γαλακτος περιστρέφουσα πάντοτε Ἐὰν ἀγαπᾶτε τὰ γλυκὰ, προσθέτετε ὀλίγην ζάχαριν καὶ ὀλίγην κανέλαν. Ὄταν ψηθῇ, κτυπᾶτε δύο κίτρινα ᾠὼν καὶ δένετε. Ἐχετε φρυγανισμένκ τεμάχια ἄρου ἐντὸς τῆς σουπιέρας σας καὶ ἐπ' αὐτῶν χύνετε τὸν ζωμόν τοῦτον, ὅστις εἶναι θρεπτικώτερος καὶ γευστικώτερος ζωμοῦ κρέατος.

Μύδια τηγανιστά. Ἐκλέγετε τὰ μεγαλύτερα. Τὰ ζεματίζετε διὰ νὰ ἀνοίξουν. Ἐκβάλλετε τῶν κοχυλίων. Ἐρίπτετε ἐπ' αὐτῶν σταγόνας τινὰς οἰνοπνεύματος, ἀλευρόνετε καὶ τηγνίζετε ἐπὶ ἰσχυρῶς πυρᾶς.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Πῶς ἀφαιροῦνται αἱ κηλίδες. Ἐὰν τὸ ὕψασμα δὲν ἀποχρωματίζεται, τότε διὰ τὰς ἐκ πάχους κηλίδας μεταχειρίζεσθε μέλανα σάπωνα, δι' οὗ ἀλείφετε τὸ κηλιδωμένον μέρος, μεθ' ὃ καὶ ἐκπλύνετε διὰ χλιαροῦ ὕδατος. Διὰ τὰς ἐξ ἐλαίου ζῦετες κρητιδα (κιωλίαν) ἐπὶ τῆς κηλίδος, θέτετε ἐπ' αὐτῆς τεμάχιον μαλακοῦ χάρτου καὶ σιδηρόνετε ἐπὶ τοῦ χάρτου. Διὰ τὰς ἐκ κηροῦ, βρέχετε μετ' ὕδωρ Κολωνίας καὶ τρίβετε διὰ τῶν δακτύλων. Τὰς ἐπὶ λευκοῦ μεταξοῦ κηλίδας κηλιδίζετε διὰ θείου.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ
ΑΠΟ ΚΤΙΣΕΩΣ ΚΟΣΜΟΥ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ
 ΥΠΟ
ΚΑΛΛΙΡΩΣ ΠΑΡΡΕΝ

Ἡ ἱστορία τῆς γυναικὸς ἐξετάζει τὰ κατὰ τὸν βίον καὶ τὴν δρᾶσιν αὐτῆς ὑπὸ ἱστορικῆν, οἰκογενειακῆν, κοινωνικῆν, ἠθικῆν, πνευματικῆν, φιλολογικῆν, οἰκονομικῆν, νομικῆν καὶ καλλιτεχνικῆν ἔποψιν καθ' ἅπαντας τοὺς αἰῶνας καὶ τοὺς λαούς.

Περιέχει τὴν θαυμασίαν ἐκπολιτιστικὴν πορείαν αὐτῆς κατὰ τοὺς προϊστορικοὺς χρόνους καὶ τὴν ἐξέλιξιν καὶ ἱστορίαν τοῦ γάμου καὶ τῆς οἰκογενείας ἀπὸ πάντας τοὺς αἰῶνας καὶ τοὺς λαούς.

Ἐκθέτει τὰ κατὰ τὴν γυναῖκα ἐν Κίνα, Ἰνδία, Περσίᾳ, Ἀσσυρίᾳ, Αἰγύπτῳ, Ἰουδαίᾳ καὶ Ἀραβίᾳ, μεθ' ὧν τῶν παραδόξων, ἀλλὰ καὶ ποιητικωτάτων Ἀνατολικῶν ἠθῶν, ἐθίμων καὶ παραδόσεων.

Διὰ τὴν Ἑλληνίδα γυναῖκα ἀφιερῶ ὀλόκληρον ἐξάτευχον τόμον, ἐν ᾧ ἀποκαλύπτονται πράγματα ἄγνωστα καὶ θαυμάσια ἐπὶ παντὸς σημείου τῆς δράσεως καὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ καὶ οἰκογενειακοῦ βίου τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. Ἀκολουθεῖ τὴν γυναῖκα ἐν Ρώμῃ, παρὰ τοῖς ἀρχαίοις λαοῖς τοῦ Βορρᾶ, κατὰ τοὺς μεσαιωνικοὺς καὶ τοὺς καθ' ἑμᾶς χρόνους. Περιλαμβάνει τὰς βιογραφίας καὶ τὰς εἰκόνας ὧν τῶν ἐξοχῶν τοῦ κόσμου γυναικῶν.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΝΑ ΤΕΥΧΗ

Ἐκαστον τεῦχος τιμᾶται μετὰ δρ. διὰ τὰς Ἀθήνας. καὶ 1.20 διὰ τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἐξωτερικόν. Οἱ προπληρόντες πέντε δρ. διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ ἕξ διὰ τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἐξωτερικόν λαμβάνουσιν ἕξ τεύχη, ἥτοι ἓνα τόμον πλήρη καὶ αὐτοτελεῖ.

Τὸ ἀντίτιμον προπληρόνεται.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» ὁδὸς Μουσῶν ἀριθ. 7 καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις αὐτῆς.

ὅποιαν ἔχω νὰ δώσω μίαν ἐπιστολὴν ἐκ μέρους τῆς ἀδελφῆς τῆς.

— Δόσατέ την εἰς ἐμὲ καὶ θὰ τῆς τὴν διαβιδάσω.

— Μὲ συγχωρεῖτε. Πρέπει νὰ τὴν ἐγχειρίσω εἰς τὴν ἰδίαν καὶ νὰ φέρω ἀπάντησιν, ἥτις, φαίνεται, ἐπείγει.

— Καθίσατε καὶ ἀναμεινάτε. Θὰ ἐγχειρίσω τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἡ δεσποινὶς Λουκιανῆ θὰ σὰς φέρῃ προσωπικῶς τὴν ἀπάντησιν αὐτῆς.

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ Μονμάγερ ἤρπασε σχεδὸν ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ Κουρλάνδου τὴν ἐπιστολὴν καὶ διευθύνθη πρὸς τὸ δωμάτιον τῆς Λουκιανῆς. Εἰς τὸν διάδρομον ὅμως ἔστη καὶ ἤρξατο ἐξετάζων αὐτήν, καθ' ὃν χρόνον μυρία ἰδέαι ἀνεκυκῶντο ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ του. Διατί ἄρα ἡ Κλαυδίνη ἔγραψεν εἰς τὴν ἀδελφὴν τῆς, ἀντὶ νὰ ἔλθῃ νὰ τὴν ἴδῃ ὡς ἐπραττεν ἄλλοτε; Ποία ἰσχυρὰ καὶ ἀκαταμάχητα αἰτία ἐπήνεγκε τὴν μεταξὺ τῶν δύο ἀδελφῶν προφανῆ ψυχρότητα; Περιστρέφων δὲ τὴν ἐπιστολὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν του παρετήρησεν ὅτι ἦτο σχεδὸν ἀνοικτῆ, τόσον ἐλαφρῶς εἶχε συγκολληθῆ ὁ σφραγίζων αὐτὴν φάκελλος. Πρέπει νὰ μάθω τὸ περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς ταύτης, διανοήθη, καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ γραφείου του, ἣν ἐκλείσεν ὀπισθεν αὐτοῦ.

Δὲν παρετήρησεν ὅμως ἐν τῇ πυρετώδει περιεργίᾳ του, ὅτι ὁ ἀπλοῖκός τῆς ἐπιστολῆς κομιστῆς εἶχε παρακολουθήσει αὐτὸν μέχρι τῆς εἰσόδου τοῦ διαδρόμου, ὅτι περιεργάζετο τὴν σάσιν του καὶ ὅτι ἀνέγνωσε τὴν ἐν τῷ προσώπῳ του ζωγραφηθεῖαν ἀπόφασιν τῆς ἀποσφραγίσεως τῆς ἐπιστολῆς,

μεθ' ὃ καὶ : ἀξιόλογα! Λαμπρά! εἶπε, τὸ σχέδιόν μου ἐπέτυχεν.

Ὁ Μονμάγερ ἐν τούτοις ἀνεγίνωσκεν ἤδη τὴν ἐπιστολὴν του, ἥς τὸ περιεχόμενον παραθέτομεν ὧδε :

«Λουκιανῆ! Ἐνόσφ ἐνόμιζαῖτι ἔμενες παρὰ τῷ δολοφόνῳ τοῦ θετοῦ πατρός μου, ἵνα ἐκδικηθῆς τὸν θάνατόν του καὶ τὸν τιμωρήσῃς, σὲ ἐθαύμαζον καὶ σὲ ἠγάπων. Σήμερον ὅμως, ὅτε παρὰ τὴν θέλησίν μου καὶ μετὰ τὴν φρικώδη ἐκείνην πράξιν καταφαίνεται ὅτι ἀγαπᾶς τὸν ἄνθρωπον αὐτόν με ἔρωτα, ὃν δὲν δύναμαι νὰ ὀνομάσω, ἔρωτα φρικώδη καὶ ἀποτρόπαιον, αἰσθάνομαι ὅτι ἡ πρὸς σὲ ἀφοσίωσίς μου μεταβάλλεται εἰς μῖσος. Καὶ φοβοῦμαι, Λουκιανῆ! Ναι! φοβοῦμαι. Σύνεθε λοιπόν, σὲ κητικετεύω. Ἐνθυμήθητι ὅτι ὁ ἄθλιος αὐτός εἶναι ὁ ἐσχάτος τῶν κακούργων. Ἐνθυμήθητι τὴν αἰμοδαφῆ ἐπὶ τοῦ τοίχου γραφῆν τοῦ ψυχορραγοῦντος Βουρέυ. Αὐρίον διὰ τελευταίαν φορὰν ἔρχομαι νὰ σὲ ἐπισκεφθῶ, διότι δὲν ἀπόλεσα ἀκόμη πᾶσαν περὶ σοῦ ἐλπίδα. Γράψον μοι διὰ τοῦ κομιστοῦ τῆς παρουσίας κατὰ ποῖαν ὥραν σὲ εὕρισκω μόνην».

Ὁ Μονμάγερ ἐστήριξε τὸ κάθιστρον μέτωπόν του ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν, ἐνῶ τὸ σῶμά του ἐκλονίζετο ὑπὸ τρομερῶν σπασμῶν. Γινώσκουσι λοιπόν τὸ μυστικόν μου! εἶπε τρίζων τοὺς ἐδόντας καὶ συσπῶν τὰς ὀφρῦς. Ἄλλ' ἢ Λουκιανῆ με ἀγαπᾷ ἤδη καὶ οὐδὲν δύναται κατ' ἐμοῦ.

(Ἀκολουθεῖ).